

Právnička Viktória Hellenbart: ČAPUTOVEJ „ÚRADNÍCKA“ VLÁDA S VLÁDNYM PROGRAMOM - JE PORUŠOVANÍM ÚSTAVY SLOVENSKEJ REPUBLIKY!

- CZ24 News | 14. května 2023

SLOVENSKO: „Úradnícka“ vláda s vládnym programom alebo porušovanie Ústavy Slovenskej republiky sa u nás stalo ústavnou tradíciou a súčasťou politickej „kultúry“.

Hneď úvodom musím uviesť „disclaimer“ ako sa u nás na Slovensku hovorí : nie som ústavným právníkom, ani ústavným (a ani iným) expertom a už vonkoncom nie renomovaným (alebo myšlienkovy renovovaným) advokátom.

Ak ústavní činitelia, ľudovo povedané tí, ktorí sú pri moci, vládnu tak, že hrubým spôsobom a sústavne porušujú zákon, čím sa stavajú nad zákon, podľa platného práva nie sú ústavnými činiteľmi, ale viac menej organizovanou zločineckou bandou, ktorá úraduje len vďaka porušovaniu zákona zo strany tých, ktorým je zverená právomoc zločiny odhaľovať a ich páchatelov potrestať.

Sme ochotní za pravdu bojovať a zomierať, ale nie sme ochotní podľa pravdy žiť.

Bojujeme za slobodu, vyjdeme do ulíc, štrngáme kľúčmi, vyspevujeme „protestsongy“, napíšeme a prijmeme si novú ústavu a zákony, ktoré nám majú garantovať slobodu jednotlivca, panstvo práva a demokraciu, ale dodržiavať ich už 30 rokov odmietame.

Na spôsoby, akými ju najvyšší ústavní činitelia pred očami celej verejnosti sústavne porušujú, je čoraz príliehavejšie použiť výraz oplzlé alebo obscénne.

Zastávam názor, že Ústava Slovenskej republiky v tom znení, v akom je prijatá, neumožňuje zostavenie vlády a nedáva legitimitu na vládnutie spôsobom, akým k tomu došlo v posledných dňoch. Od 15.12.2022, kedy národná rada nevyslovila dôveru vláde, prebieha rôzna právna ekvilibristika, ktorú nám predvádzajú rôzni „znalci“ ústavného práva, v rámci ktorej operujú výrazom úradnícka vláda. Nech sa páči, môžete si prečítať ústavu spredu zozadu, zhora zdola, sprava doľava a naspäť, tento výraz v nej nenájdete.

Naopak, jednoznačne v nej nájdete ustanovenia, ktoré menovanie úradníckej vlády vylučujú. Úradnícka vláda, je často u nás nazývaná ako vláda odborníkov, čo sa asi odvodzuje od právnej teórie a ústav alebo ústavných zvyklostí z iných štátov, rozhodne sa však nemôže odvodiť zo zvyklostí v Slovenskej republike, ktorá vznikla 1.1.1993 ako suverénny štát.

V prvom rade, podľa našej ústavy prezident republiky nemá právomoc zostaviť vládu (právomoci prezidenta si môžete pozrieť v článku 102 Ústavy). Má právo menovať a odvolávať jej predsedu a jednotlivých členov, rovnako má právo rozhodnúť o dočasnom poverení vlády, ktorá nezískala dôveru v národnej rade, ale s oklieštenými právomocami.

Prezidentom menovaný predseda vlády je oprávnený zostaviť si vládu a požiadať prezidenta o menovanie jednotlivých jej členov a na ich poverenie vedením ministerstiev. V ústave sa nedeclaruje, že predsedom vlády musí byť víťaz volieb do národnej rady, ako ani to, že predsedom alebo členom

vlády je ten, kto je členom politickej strany alebo poslancom za politickú stranu, ktorá vyhrala voľby. V parlamentnej demokracii, ku ktorej sa Slovensko svojou ústavou prihlásilo alebo chcelo prihlásiť, **udeľuje moc do rúk a teda poveruje vládnutím občan vo voľbách**. Z toho vyplýva, že ak sa má vláda uchádzať o dôveru v národnej rade, a nezostavuje ju víťaz volieb, čo kopíruje predstavy voličov o tom, kto by mal vládnuť, nedokáže získať dôveru národnej rady.

Vláda sa zodpovedá národnej rade, nie prezidentovi a uchádza sa o dôveru v národnej rade. Nesúhlasím ani s notoricky prezentovanými názormi, ktoré sa opakovane pretavili do praxe v našej politickej „kultúre“, že prezident má akési právo veta, respektíve, že môže odmietnuť menovať člena vlády, ktorého mu predstaví jej predseda, ktorý vládu zostavuje. A túto právomoc prezident nezíska ani tým, že ústava hovorí o tom, že svojím rozhodovaním zabezpečuje riadny chod ústavných orgánov. Zostavenie vlády je vecou jej predsedu a vláda si musí získať dôveru národnej rady, nie prezidenta.

Ale keďže porušovanie ústavy sa u nás stalo notorietou, hlava štátu pri informovaní verejnosti ani len nepredstiera, že ústavu dodržiava, a otvorene hovorí, že vládu zostavovala sama a dokonca niekoľko mesiacov. Týmto otvorene deklaruje, že si prisvojila právomoci, ktoré jej nepatria.

Ale vráťme sa k mýtickému pojmu úradnícka vláda, ktorá v slovenskej mytológii znamená vládu zostavenú z osôb, ktoré nie sú politicky činné, sú úradníkmi, v zmysle odborníkov v rezorte, ktorý majú dočasne riadiť bez „politického“ krytia, teda nie na základe výsledkov volieb, v ktorých sa politici uchádzajú o priazeň voličov prezentovaním svojich volebných (politických) programov, teda toho, čo chcú cez „vládnutie“ v štáte presadiť. Či už prostredníctvom **schválenia nových zákonov**, alebo noriem nižšej právnej sily (vyhlášok, nariadení) v jednotlivých rezortoch alebo, čo je rovnako závažné, **obsadením postov v štátnej správe vlastnými nominantami**, ktorí budú presadzovať politické ciele víťaza volieb.

Prezidentka sa pri zostavovaní vlády ani len netvárila, že rešpektuje tento mýtus. Využila tak „hluché“ miesto v ústave, ktorá explicitne nehovorí o tom, že členovia vlády majú byť členmi alebo nominantami strán, ktoré sa vo voľbách dostali do národnej rady. A ak budeme rešpektovať túto novú politickú tradíciu, prezident naozaj vôbec nemusí poveriť stranu, ktorá sa dostala po voľbách do národnej rady, zostavením vlády, môže poveriť hocikoho, kto sa bude uchádzať o dôveru v národnej rade.

Ústava však hovorí o tom, že prezidentom menovaná vláda je povinná do 30 dní predstúpiť pred národnú radu, **predložiť jej svoj program** a požiadať ju o vyslovenie dôvery.

Podľa ústavy sa teda vláda uchádza o dôveru národnej rady svojím programom. Vládny program je otázkou výsostne politickou, je pretavením programu politických strán, ktorý bol v období predvolebnej kampane upravený na „volebný program“, ktorým sa politické strany uchádzali o priazeň voličov.

Aký vládný program môže predstaviť „úradnícka vláda“ zložená z ľudí, ktorí žiaden „program“ vládnutia nemajú a nemali, keďže sa z podstaty svojho postavenia - apolitických odborníkov, témou vládnutia a výkonu moci v spoločnosti nezaoberali? Analogicky, ak má vládný program úradnícka vláda, môže ho mať ktokoľvek, teda aj ten, kto nie je členom politickej strany a o priazeň voličov sa vo voľbách neuchádzal. Naozaj chceme zaviesť takúto politickú „kultúru“?

Podľa ústavy vláda, ktorá získa dôveru národnej rady môže plnohodnotne vykonávať všetky jej ústavou dané oprávnenia a nevzťahujú sa na ňu žiadne obmedzenia, ako je to v prípade vlády, ktorá je dočasne poverená prezidentom.

V prvom rade **má možnosť obsadiť dôležité posty v štátnej správe svojimi ľuďmi.**

Poslankyňa národnej rady, bývalá ministerka spravodlivosti, neotála a cez denník Sme **sa nechala počuť, že by sa nová vláda mala postarať o nové obsadenie postu šéfa**

SIS. <https://video.sme.sk/c/23167046/kolikova-bolo-by-velmi-pekne-keby-prezidentka-vymenila-riadiť-ela-sis.html?ref=tit>

Obsadenie postov v SIS, na ministerstve vnútra, polícii, policajnej inšpekcii, v armáde a iných „**silových rezortoch**“ a rezortoch s obrovskými oprávneniami zasahovať do súkromia občanov, sledovať ich, odpočúvať a obmedzovať na osobných slobodách, ľuďmi, ktorých legitimita nevzišla z volieb, pred nasledujúcimi voľbami, **má obrovský potenciál ovplyvniť výsledky a priebeh najbližších volieb do národnej rady.**

Nehovoriac o tom, že obsadenie postu šéfa SIS človekom, ktorý bude spriaznený s vládou, ktorú si vybrala prezidentka, tá prezidentka, ktorá otvorenie vystúpila na obhajobu osôb obvinených zo závažného zneužitia právomoci verejného činiteľa, ku ktorým obvineniam viedli aj dôkazy, zabezpečené SIS, môže byť kľúčové aj na ochranu týchto osôb pred následkami ich konaní. Otvorené vystúpenie vysokých ústavných činiteľov na ich ochranu v štádiu začatia trestného stíhania, evidentne nasvedčuje tomu, že pri svojich krokoch mali politické krytie a nekonali pri výkone svojej právomoci policajta samostatne a v súlade so zákonom. Tomu nasvedčuje aj obsah nahrávok z odposluchov, ktoré sa už dostali na verejnosť.

Snaha politikov ochrániť vykonávateľov ich pokynov je pochopiteľná, pretože tým chránia samých seba a vysielajú obvineným signál, aby mlčali o spoluúčasti politikov na vedených trestných stíhaniach vykonávaných na objednávku.

Víťazi volieb v roku 2020 otvorene deklarovali očistu spoločnosti od mafie, ktorú spájali s politickou stranou SMER, ktorú očistu pre občanov najlepšie vizualizovalo „Pexeso“ političky Veroniky.

Odhaľovanie údajnej alebo reálnej trestnej činnosti a prešlapov odvolaných ministrov, nominantov politických strán súčasnej koalície, zo strany „úradníckej vlády“, ktorá získa prístup ku všetkým dokumentom súvisiacim s ich činnosťou, v období predvolebnej kampane, tiež bude mať svoju váhu a bude „kvalitným krvavým sústom a mäsom“ pre médiá, ktoré budú môcť rozbehnúť mediálnu kampaň proti alebo v prospech vyvoleného lídra. **Bude sa zostavovať nové PEXESO ?**

Naozaj sú verejne vyslovované obavy z ohrozenia ústavného zriadenia u nás prehnané ?

Záverom pre tých, ktorí majú chuť čítať aj ďalej, ponúkam na zamyslenie krátky historický exkurz do rokov 1945 až 1948, kedy došlo k uchopeniu moci komunistami. Túto moc si udržali až do novembra 1989.

Celý proces a postup bol dôsledne pripravovaný a realizovaný aj pod vedením skúsených zahraničných inštruktorov zo Sovietskeho zväzu, nie že by domáci politici, komunisti, nemali záujem o uchopenie moci.

Vo voľbách do Československého ústavodárneho zhromaždenia 26.5.1946, sa stal predsedom vlády Klement Gottwald, komunistický politik. Táto vláda trvala do 25. februára 1948. Z 27 členov vlády 9 kresiel obsadili komunisti. Okrem postu predsedu vlády, a jeho zástupcov, obsadili rezort ministerstva vnútra, práce a sociálnej starostlivosti, informácií, financií a vnútorného obchodu.

Predzvestou komunistami organizovaného a úspešne dokonaného štátneho prevratu bola **protizákonná demisia Zboru povereníkov v roku 1947, výkonného orgánu Slovenskej**

národnej rady, ktorú podal jej predseda, komunista, Dr. Gustáv Husák. Pri voľbe nových členov už kandidáti demokratickej strany stratili tri miesta. **V januári 1948 minister vnútra Václav Nosek odvolal 8 policajných funkcionárov nekomunistov.** Komunisti využili ovládnutie ministerstva vnútra a štátnu bezpečnosť na dokonanie politického prevratu a úplného prevzatia moci. Keď 20.2.1948 dvanásť ministrov českých občianskych strán a demokratickej strany na protest proti kroku ministra vnútra podali demisiu, počítajúc s tým, že tak spraví všetci ministri a prezident Eduard Beneš bude musieť vyhlásiť voľby, dielo bolo dokonané. Keďže sa k nim ďalší ministri nepridali, komunisti tlačili na prezidenta, aby demisiu prijal a vymenoval nových členov vlády z ich radov. Tlak na prezidenta zosilnel masovými demonštráciami a pochodmi ozbrojených ľudových milícií ulicami miest. Na 24.februára zorganizovali generálny štrajk s účasťou 2,5 milióna ľudí. 25. februára 1948 prezident demisiu ministrov prijal a súhlasil s doplnením vlády komunistami. Komunisti sa ujali moci v celom Československu a tento dátum sme si do roku 1989 pripomínali každý rok ako Víťazný február.

Tajná služba, ktorú komunisti ovládali už od roku 1945 zohrala významnú úlohu aj pred prevzatím moci komunistami. Po prevzatí moci obsadila sekretariát Demokratickej strany, rozohnala redakciu Denníka Čas, ale pred tým sa infiltrovala do strany, zisťovala nálady, nasadila agentov. Manipulovala správy a šírila premyslenú propagandu a lži s cieľom diskreditovať opozičných politikov. Komunisti otvorene hlásali, že idú urobiť očistu štátu od opozičných politikov.

Záverom

Pokúsiť sa zmeniť ústavné zriadenie, samostatnosť, zvrchovanosť a územnú celistvosť Slovenskej republiky **je závažným zločinom**, ktorého dokonanie bude mať nedeľiteľné a neodstrániteľné následky pre celú spoločnosť.

Tento zločin však nemôže byť dokonaný bez spolupáchateľstva zo strany prokuratúry, polície, ktorí si jeho páchanie nevšimnú a trestnoprávne nepostihnú, a mlčania zo strany advokátskej komory a iných odborníkov, ktorých odbornosť vylučuje to, aby veci nerozumeli, a na verejne prezentované protizákonnosti nepoukazovali, aj keď nemajú žiadnu právomoc tomu priamo zabrániť (dávam do pozornosti čitateľa aj články 31 a 32 Ústavy).

Tí, ktorí občanov balamutia a nútia ich spolupracovať a akceptovať odstraňovanie ústavného zriadenia, suverenity, zvrchovanosti a územnej celistvosti Slovenska, ich zastrašovaním, umlčovaním a ostrakizovaním, z nich robia spolupáchateľov. A už samotné takéto nátlakové konanie je zločinom.

Ak na to „zabúda“ alebo to, čo sa deje, zľahčuje, súčasná generácia, história na to nezabudne.

AUTOR: Viktória Hellenbart

ZDROJ: blog.pravda.sk